

עפ"ג 22202/12/14 - אבראהים אחמד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 22202-12-14 אחמד נ' מדינת ישראל 05 פברואר 2015

בפני הרכב כב' השופטים:
י' גריל, שופט בכיר (אב"ד)
כ' סעב, שופט
ש' ברלינר, שופט עמית

המערער: אבראהים אחמד ע"י ב"כ עו"ד א. כנאענה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל באמצעות פרקליטות מחוז חיפה - פלילי ע"י
ב"כ עו"ד גב' י. שגב

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט ויליאם חאמד) מיום 12.11.14, בת.פ. 28891-04-14, לפיו נדון המערער, יליד 1992, למאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים (בניכוי תקופת מעצרו), ולמאסר מותנה של 12 חודשים למשך שלוש שנים, מיום שחרורו מן המאסר.

העובדות הצריכות לענין הינן בתמצית אלה:

ב. בכתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודה המערער ולפיהן הורשע, נטען שבתאריך 12.4.14, בשעה 00:30, נסע המתלונן ברכבו בישוב עראבה. המערער התחקה ברכבו אחר נתיב נסיעתו של המתלונן, הבהב לו עם אורות הרכב, נצמד עם רכבו לרכב של המתלונן, חסם את נתיב נסיעתו של המתלונן, וירד מרכבו לעבר המתלונן.

זה האחרון, שבנסיבות אלה חשש לחייו, התיז על המערער גז פלפל ובהמשך לכך הצטייד המערער באלה ובחפץ חד, היכה את המתלונן עם האלה, ופצע אותו בראשו עם החפץ החד.

ג. כתוצאה מן התקיפה נזקק המתלונן לקבל טיפול רפואי, נגרמו לו חבלות שונות בחלקי גופו וכן נזקק לסגירה של החתך בגודל 4 ס"מ בחדר המיון על ידי סיכות.

העבירה שיוחסה למערער לפי כתב האישום המתוקן היא פגיעה כשהעברייין מזוין לפי סעיף 335 (א) (1) של חוק העונשין, התשל"ז-1977.

ד. בישיבת בית משפט קמא מיום 20.4.14 הודה, כאמור כבר לעיל, המערער בכתב האישום המתוקן והורשע בהתאם.

ה. בית משפט קמא הורה על הזמנת תסקיר של שירות המבחן, ממנו עולה שהמערער למד בבית הספר התיכון, השלים את לימודיו התיכוניים וכן השלים את בחינות הבגרות במתכונת אקסטרניט, ושמר על יחסים טובים עם המורים והתלמידים.

לפני מעצרו עבד המערער בתחום השיפוצים עם קבלן. מאז תחילת שנת 2014 ועד למעצרו בתיק, שמר המערער על יציבות בתעסוקה וגילה במסגרת עבודתו, יחסי אנוש חיוביים. במקביל לעבודתו התכונן המערער למבחן הפסיכומטרי, ובתאריך 10.4.14 עבר את המבחן ובכוונתו להתחיל ללמוד לימודים אקדמיים במכללת סח'נין.

ו. המערער גם המציא לשירות המבחן תצהיר מטעם המתלונן ממנו עולה כי המחלוקת בינו לבין המערער הסתיימה, לאחר התערבות מכובדים מערובה, ונערכה "סולחה" בין הצדדים.

ז. אין לחובת המערער הרשעות קודמות והוא נטל בפני שירות המבחן אחריות מלאה לביצוע העבירה והביע תחושות חרטה. תגובותיו התוקפניות של המערער נבעו מתוך תחושות פגיעה והשפלה שחווה באינטראקציה עם המתלונן על רקע סכסוך שהתפתח ביניהם בגלל קשר רומנטי עם בחורה.

ח. המערער חווה את מעורבותו בעבירה ככישלון בהתמודדותו עם הקונפליקט וחש בושה בפני סביבתו הקרובה ואשמה על כך שלא הצליח לשלוט בהתנהגותו.

ט. שירות המבחן התרשם לטובה מיכולותיו וכישוריו הטובים של המערער בדרך כלל הן ברמת היחסים עם הסביבה והן ברמת תפקודו בעבודה ובמסגרת הלימודית. יחד עם זאת במצבי מתח רגשי קיים אצל המערער קושי בתקשורת, וצבירת הרגשות השליליים עלולה להביא במצבים מסוימים, לקושי בשליטה על דחפים תוקפניים ואובדן שליטה בתגובותיו.

י. התרשמות שירות המבחן היא שהמערער אינו מזדהה עם ערכים של תת-תרבות עבריינית והינו בעל כוחות אגו מותאמים ויכולת להתבוננות על התנהלותו. הסבירות להישנות מקרים דומים בעתיד היא נמוכה.

יא. שירות המבחן מצוין, כי חשוב הוא שהמערער יעזר בקשר טיפולי עם שירות המבחן. המערער הביע את נכונותו להשתלב בקבוצה טיפולית בה יוכל ללמוד דרכי תקשורת יעילות יותר וירכוש כלים להתמודדות נכונה במצבי כעס.

י. המלצת שירות המבחן היא להטיל על המערער צו מבחן למשך 12 חודשים ובמהלך תקופה זו ישולב בקבוצה טיפולית בשירות המבחן, וכן להטיל עליו התחייבות להימנע מעבירה דומה בעתיד, וצו של"צ בהיקף של 200 שעות.

כמו כן ונוכח הפוטנציאל האישיותי חיובי, וכוונת המערער להמשיך בלימודים אקדמיים בתחום ההוראה, סבור שירות המבחן, שהרשעה עלולה להוות מחסום משמעותי בהתקדמותו האישית והמקצועית של המערער ומכאן ההמלצה לשקול להימנע מהרשעתו.

יא. ב"כ המדינה עמד בטיעונו בפני בית משפט קמא על חומרת העבירה והביע עמדתו כי מתחם העונש הראוי הוא מאסר בפועל בין 12 חודשי מאסר ל-28 חודשי מאסר, לרבות מאסר מותנה ממושך, פיצוי למתלונן, וחתימה על התחייבות.

ב"כ המדינה גם ציין, כי למעשיו של המערער קדם תכנון מראש והיו עלולות להיגרם תוצאות קשות יותר.

למרות התסקיר החיובי יש לתת משקל להתעת היחיד-הנאשם והרבים, ולפיכך ביקש ב"כ המדינה להטיל על המערער עונש קרוב לרף התחתון של המתחם המוצע ברכיב המאסר בפועל.

יב. הסנגור ביקש מבית משפט קמא, כי תכובד המלצת שירות המבחן להטיל צו מבחן ללא הרשעה בשים לב לכך שאין למערער הרשעות קודמות, הוא מתחיל את לימודיו, והרשעה תחסום את המשך דרכו. לחלופין, עתר הסנגור לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, וכן ביקש להביא בחשבון את הודאתו של המערער.

יג. בגזר דינו מיום 12.11.14 עמד בית משפט קמא על חומרת עבירת האלימות שביצע המערער, ומדובר במעשי בריונות המסכנים את חייו של קורבן העבירה, פוגעים בגופו וגורמים לו נזק גוף, עוגמת נפש קשה, ומשפילים אותו, והדבר מחייב הטלת עונשים הולמים כדי להתיע מפני ביצוע עבירות כאמור.

יד. בית משפט קמא ציין, כי נסיבות ביצוע העבירה ע"י המערער מציבות את חומרת מעשיו של המערער ברף הגבוה במדרג החומרה, מה גם שלביצוע המעשים קדם תכנון מראש.

תקיפת המתלונן באמצעות אלה וחפץ חד יצרה סיכון של ממש לחייו של המתלונן ואך בנס לא נגרמו תוצאות קשות יותר עד כדי קיפוח חיים, מה גם שלמתלונן נגרמו חבלות קשות שחייבו טיפול רפואי. מכאן מסקנות בית משפט קמא שהימנעות מעונש מאסר בפועל תחטיא במקרה זה את מטרות הענישה של הרתעת המערער והרבים, וכדי להילחם בתופעה חמורה זו יש להטיל על מבצעי עבירות מסוג זה עונשים מחמירים.

טו. בית משפט קמא קבע מתחם ענישה של 8 חודשי מאסר - 18 חודשי מאסר, ונתן דעתו לנסיבות המקלות: העדר עבר פלילי, הודאה מיד עם תיקון כתב האישום בטרם החלה פרשת התביעה, וסולחה (אם כי לא היתה עדות של המתלונן על כך).

עוד ציין בית משפט קמא שלפי תסקיר שירות המבחן החל המערער בלימודים אקדמיים, ולכן אין לנהוג לפי הרף העליון של מתחם הענישה.

טז. יחד עם זאת הוסיף בית משפט קמא שאין הצדקה בנסיבות אלה לבטל את הרשעת הנאשם ולסטות מן הכלל המורה כי נאשם שאשמתו הוכחה יורשע בדין. העבירות בהן הורשע המערער חמורות עד מאד והימנעות מהרשעתו תפגע באינטרס ההרתעה.

אמנם, שירות המבחן המליץ על אשר המליץ, אך, העונש הראוי שיש להטיל על נאשם נתון לשיקול דעת בית המשפט המביא בחשבון את מכלול מטרות הענישה.

בית משפט קמא גם הביא בחשבון שהמערער נתון מזה מספר חודשים בתנאים מגבילים של מעצר בית לאחר ששחרר ממעצרו.

נוכח כל האמור לעיל הטיל בית משפט קמא על המערער את העונשים שפורטו בפתח דברינו.

ריצוי עונש המאסר בפועל - מעוכב.

יז. בערעורו המונח בפנינו מלין המערער על חומרת העונש, וטוען שגזר הדין חוטא לכללי היסוד שהתווה המחוקק ואינו מיישם את עקרונותיו של תיקון 113 של חוק העונשין, ואין בגזר הדין פירוט השיקולים ששקל בית משפט קמא בקביעת מתחם הענישה.

יח. מעיון בפסיקה ובענישה הנהוגה במקרים דומים ואף חמורים יותר, כך נטען בערעור, ובשים לב לנסיבותיו האישיות של המערער, נראה כי בעת הטלת עונש המאסר בפועל לא שקל בית משפט קמא את מכלול הנסיבות והשיקולים לקולא שהיה עליו לשקלם בעת גזירת הדין כמו גם את אינטרס השיקום שעומד לזכות המערער, כעולה מהמלצת תסקיר שירות המבחן.

העונש שנגזר על המערער משקף רף ענישה חמור ביותר הן ביחס לעבירה המתוארת בכתב האישום והן ביחס לעונש שהוטל על המערער בנסיבות אלה.

יט. לטענת המערער השיקולים שצריכים היו בעניינו להישקל לצורך קביעת מתחם הענישה הביאו למעשה להחמרת עונשו עת נגזר דינו.

כמו כן, שיקולים שאינם קשורים בנסיבות ביצוע העבירה, בעניינו של המערער, לא נשקלו ע"י בית משפט קמא ולא ניתן למצאם בגזר הדין.

כ. לדעת המערער העונש שהוטל עליו חמור, הן ביחס למקרים דומים והן ביחס למקרים חמורים יותר שהותירו פגיעות קשות יותר בנפגעי העבירה.

מוסיף המערער, כי ניתן למצוא שורה ארוכה של פסקי דין בהם העונש שנגזר על הנאשמים ואושר בבית המשפט העליון עומד על 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, ובהודעת הערעור סוקר ב"כ המערער פסיקה רלוונטית לעניין זה.

כא. לטענת המערער, נוטים בתי המשפט לאמץ בשל שיקולי שיקום את המלצות שירות המבחן ולהטיל בגין עבירות, שנסיבות ביצוען דומות, ושבוצעו לאחר תכנון מקדים, ללא התגרות מצד המתלונן, גרימת חבלות קשות והמלצה חיובית של שירות המבחן, ענישה של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

כב. נטען בערעור, שבית משפט קמא לא נתן דעתו למדיניות הענישה הנהוגה ואילו היה עושה כן היה קובע מתחם ענישה רחב שהיה מוביל את בית משפט קמא לשלב השני בעת גזירת הדין, דהיינו, שקילת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות.

נטען בערעור, שבית משפט קמא הביא אמנם בחשבון העדר עבר פלילי, קבלת אחריות והודאה מיידית וכן את המלצת שירות המבחן, אך לא נלקחה בחשבון העובדה שההליכים בבית משפט השלום, מעצר הבית, ההרשעה והעונש הותירו חותמם על המערער.

כג. נטען בערעור, כי בית משפט קמא לא הביא בחשבון במסגרת שיקוליו את חרדת המערער ומשמעות העובדה שמדובר במאסרו הראשון של המערער שהינו צעיר כבן 23, ללא עבר פלילי, שהביע בפני קצין המבחן את חששותיו מפני ההליך הפלילי.

עוד נטען ששירות המבחן המליץ בתסקירו על הימנעות מהרשעה והטלת מבחן ו-200 שעשות של"צ.

כד. ב"כ המערער מפנה לפסיקה בנוגע לעבריינים שזו עבירתם הראשונה ומאסרם הראשון, כשיש להביא בחשבון את משמעות המאסר והשפעותיו על העבריינים בבתי הכלא, וליתן לכך משקל רב.

נטען עוד בערעור, שהעונש הראוי הוא 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודת שירות ולשם כך אין צורך בנסיבות אישיות מיוחדות ודי בכך שדרך ענישה זו מתאימה לעבירה שנעברה ולמי שאינו מעורה בחיי הפשע.

כה. על יסוד כל אלה עותר המערער לביטול הרשעתו ולחלופין, להפחתת העונש ולהעמדתו על עונש מאסר לריצוי בעבודת שירות.

כו. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 22.1.15 חזר הסניגור על תמצית הטענות שבערעור, והוסיף וטען, בין היתר, שבית משפט קמא הסתמך על עובדה מס' 2 שנמחקה מכתב האישום, דהיינו, שאת הקביעה שהמתלונן חשש לחייו ביסס בית משפט קמא על עובדה מס' 2 שנמחקה.

עוד טען הסניגור שבנסיבות העניין לא היה מקום לקטלג את העבירה בה הורשע המערער במסגרת עבירות של "תת תרבות הסכין".

כז. בנוסף טען הסניגור, שבית משפט קמא לא התייחס כלל למדיניות הענישה הנהוגה. הסניגור הפנה לשורה של גזרי דין בהם הורשעו נאשמים בנסיבות דומות והוטלו עליהם 6 חודשי מאסר בעבודת שירות ולכן לא היתה כל הצדקה, לטענתו, להטיל על המערער עשרה חודשי מאסר בפועל.

כח. מנגד טענה ב"כ המשיבה, שהעונש שהוטל על המערער אינו חמור ואף נוטה לקולא ואין מקום להתערבות ערכאת הערעור. ב"כ המשיבה עמדה על חומרת המעשים המתוארים בכתב האישום, אימצה את נימוקי גזר דינו של בית משפט קמא, וציינה כי שקלל את כל השיקולים לקולא ולחומרה כשלדעתה, לא נפלה כל טעות במתחם העונש ההולם שנע בין 8 חודשי מאסר ל-18 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המשיבה הפנתה אף היא לפסיקה רלוונטית של בית המשפט העליון בנסיבות דומות.

כט. הסניגור הגיב וטען, כי פסקי הדין שהגישה ב"כ המשיבה הינם בערעורים על גזרי דין של בית המשפט המחוזי, דהיינו, בתיקים בהם כתבי האישום הוגשו לבית המשפט המחוזי, ואילו בענייננו מדובר בכתב אישום שהוגש לבית משפט השלום ומטבע הדברים דרגת החומרה פחותה מזו של מקרים בהם מוגש כתב האישום לבית המשפט המחוזי.

ל. תחילה עלינו להעיר שיש לדחות את טענת הסניגור לפיה הביא בית משפט קמא בחשבון את עובדה מס' 2, הגם שזו נמחקה מכתב האישום. הטענה בכתב האישום המתוקן, סעיף 3, לפיה חשש המתלונן, מבוססת דיה, בשים לב להתנהגותו הבריונית של המערער כמתואר בכתב האישום, דהיינו, שתוך כדי נסיעה, בשעת לילה, הבהב באורותיו למתלונן, נצמד עם רכבו לרכב המתלונן, חסם את נתיב נסיעתו

של המתלונן וירד מרכבו לעבר המתלונן. האם יש להתפלא על כך שבנסיבות אלה חשש המתלונן? לכן, הטענה כאילו שגה בית משפט בהביאו בחשבון את עובדה מס' 2 שנמחקה מכתב האישום, נדחית מכל וכל.

לא. לעיצומו של עניין, ולאחר שנתנו דעתנו לאמור בכתב האישום המתוקן ובגזר הדין, וכן לאמור בתסקיר שירות המבחן, בנימוקי הודעת הערעור, בטיעוניהם בעל-פה של ב"כ שני הצדדים, והפסיקה הרלוונטית שכל אחד מב"כ הצדדים הגיש לעיוננו, מסקנתנו, לאחר התלבטות, היא שדין הערעור להתקבל חלקית.

לב. נקדים ונציין, כי אין כל ספק בכך שמעשיו של המערער חמורים עד מאוד ומצביעים על התנהגות בריונית. השיקולים שפירט בית משפט קמא בגזר דינו ראויים ונכונים הם, וכפי שנקבע בע"פ 3573/08 עוואדרה נ' מדינת ישראל (מיום 13.4.10):

"יש להילחם באלימות שפשטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגווניה, אם בתוך המשפחה ואם מחוצה לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. נגע האלימות הינו רעה חולה שיש לבערה מן היסוד, ומן הראוי שידע כל איש ותדע כל אישה, כי אם יבחרו בדרך האלימות ייטו בתי המשפט להשית עליהם עונשי מאסר משמעותיים ומרתיעים מאחורי סורג ובריח...".

לג. בע"פ 2617/14 עבד אללטיף חמאד נ' מדינת ישראל (מיום 27.7.14) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שנדון ל-12 חודשי מאסר בפועל בגין תקיפה וגרימת חבלה חמורה לאחר שבעקבות יכוח בענין מתן זכות קדימה היכה הנאשם את המתלונן בפניו וביתר חלקי גופו באמצעות מוט ברזל, וכן היכה אותו נאשם את אחותו של המתלונן וגרם לה שבר בבסיס יד ימין וחבלות נוספות וכך גם למתלונן.

בית המשפט העליון מצוין, שם, בפסקה 9 לפסק דינו:

"העונש שנגזר על המערער מבטא כראוי את החומרה הגלומה במעשיו, שעה שהוא תקף באלימות את המתלונן ואחותו וגרם להם חבלות חמורות. בהשוואה למקרים דומים אין מדובר בעונש שהוא מן

החמורים...".

לד. יחד עם זאת, ונוכח עקרון הענישה האינדיבידואלית שומה עלינו לדון ולהכריע בכל מקרה על-פי נסיבותיו. נראה, כי בעניין זה נוטה הכף לכיוון הפחתת תקופת המאסר בפועל והעמדתה על שישה חודשים, באופן שיתאפשר למערער לרצות את המאסר על דרך של עבודת שירות, ככל שזו תאושר על-ידי הממונה.

לה. המערער יליד 1992 ובמועד התרחשות האירוע היה כבן 22. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מן התסקיר עולה, כי המערער השלים את לימודיו התיכוניים, ניגש לבחינות הבגרות, עבר את חלקן, ואת שאר המבחנים עשה במתכונת אקסטרנית.

לאחר סיום לימודיו השתלב המערער בעבודה בתחום השיפוצים והבניין ושמר על יציבות בתעסוקה עובר למעצרו, וגילה יחסי אנוש חיוביים.

במקביל התכונן המערער למבחן פסיכומטרי, עבר את המבחן, ובכוונתו להתחיל את לימודיו האקדמיים במכללת סכנין.

לו. שירות המבחן ציין, שהמערער נטל אחריות והכיר בכישלון אשר בהתנהלותו בעבירה נשוא דיון זה.

המערער, לפי התרשמות שירות המבחן, איננו מזדהה עם ערכים של תת-תרבות עבריינית, וההערכה היא כי הסבירות להישנות מקרים דומים בעתיד נמוכה.

לז. המערער גם הביע נכונות להשתלב בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן בה יוכל ללמוד דרכי תקשורת יעילות יותר וכלים להתמודדות נכונה עם מצבי כעס.

מבחינה זו יש הבדל מהותי בין עניינו של המערער לבין הנאשם בע"פ 2617/14 **עבד אללטיף חמאד נ' מדינת ישראל**, שהזכרנו לעיל, שכן, שם, בפסקה 11, נכתב, כי מסקנת שירות המבחן היתה: "**ללא מעורבות טיפולית לא ניתן לשלול הישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד**", ואולם, הנאשם שם, **לא** היה מעוניין להיעזר בהליך טיפולי, ואף נטל רק אחריות **מסויימת** על מעשיו.

בשונה מכך, הביע המערער את נכונותו להשתלב בטיפול בקבוצה טיפולית בשירות המבחן, וכן נטל אחריות לגבי האירוע, ונראה שהוא מחובר למחירים שהוא משלם כיום עקב מעורבותו בעבירה, ומודע לכישלונו.

לח. המערער, כזכור אף הודה מיד לכשתוקן כתב האישום. אכן, את המלצת שירות המבחן בדבר הימנעות מהרשעה יש כמובן לדחות, הואיל ונוכח חומרת המעשים בגינם הורשע המערער **אין** האינטרס הציבורי מאפשר בנסיבות שכאלה להימנע מהרשעה, אך לעומת זאת, שאר הנסיבות והשיקולים שמפרט שירות המבחן בתסקירו, בשילוב עם המלצת שירות המבחן, גילו הצעיר של המערער (כבן 22 במועד ביצוע העבירה), העדר הרשעות קודמות, וניהול חיים נורמטיביים, כל אלה יש בהם כדי להביא להטיית הכף לכיוון הקלה בתקופת המאסר בפועל, למרות חומרת מעשיו של המערער, וזאת בהביאנו בחשבון את נסיבותיו האישיות ואינטרס השיקום.

לט. יתר על כן, נוכח גילו הצעיר של המערער, העדר עבר פלילי, והעדר דפוסי התנהגות עברייניים עלולה שליחתו למאסר מאחורי סורג ובריח להוביל להפנמת דפוסים שליליים ועברייניים.

לעניין זה עיינו בגזרי הדין שניתנו בבית המשפט המחוזי בחיפה:

ת.פ. 18531-03-11 **מדינת ישראל נ' נידאל אבו סאלח ואח'**, מיום 16.4.12, השופט כ. סעב;

(לפי הודעת המשיבה הוחלט שלא להגיש ערעור בתיק).

ת.פ. 14877-02-12 **מדינת ישראל נ' זייד חאמד** (מיום 17.10.12), השופט כ. סעב;

(לפי הודעת המשיבה הוחלט שלא להגיש ערעור בתיק).

ת.פ. 21069-08-13 **מדינת ישראל נ' מוחמד זידאן** (מיום 23.6.14), השופט י. ליפשיץ;

שבהם הורשעו נאשמים, בעבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, ונדונו ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודת שירות, בשים לב להיותם צעירים ללא עבר פלילי, או עבר פלילי שאינו מכביד, ובשים לב לפסיקת בית המשפט העליון ב-ע"פ 7228/11 **פלוני נגד מדינת ישראל** (מיום 4.4.12), וכן ע"פ 49/09 **מדינת ישראל נגד פלוני** (מיום 8.3.09).

מ. על יסוד כל האמור לעיל, אנו מקבלים חלקית את ערעורו של המערער, כדלקמן:

(1) אנו מעמידים את תקופת המאסר בפועל על 6 (שישה) חודשים, וזאת במקום מאסר בפועל של 10 חודשים שהטיל בית משפט קמא.

(2) אנו מפנים את המערער לקבלת חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות, וככל שחוות הדעת תאפשר זאת ניתן יהיה להורות על ריצוי ששת חודשי המאסר על דרך של עבודת שירות.

אנו מבקשים שחוות דעתו של הממונה תומצא לבית המשפט **לא יאוחר מיום 8.3.15**.

(3) **הממונה על עבודות שירות יזמין את המערער לראיון בפניו**, באמצעות הסניגור, עו"ד אברהם כנאענה, פקס מס' 04-6747555, נייד מס' 050-8917798. על המערער להתייצב בפני הממונה לכל ראיון או בדיקה כפי שייקבע.

(4) אנו מעמידים בזאת את המערער בפיקוח שירות המבחן לתקופה של 12 חודשים, ובמהלך תקופת המבחן ישתלב המערער בקבוצה טיפולית במסגרת שירות המבחן.

(5) אנו מזהירים את המערער שעליו למלא אחר כל הוראות צו המבחן, וכן עליו גם ליטול חלק בקבוצה הטיפולית בהתאם לתוכנית שתוכן על ידי שירות המבחן. אם לא ימלא המערער אחר כל הוראותיו של צו המבחן, מכל בחינה שהיא, או אם יעבור עבירה נוספת, ותוגש בקשה מתאימה להפקעת צו המבחן על ידי שירות המבחן, יובא עניינו של המערער שנית בפני בית המשפט, והמערער יהא צפוי לעונש מאסר נוסף לזה שהוטל עליו, במקום צו המבחן.

(6) עונש המאסר המותנה שהטיל בית משפט קמא עומד בעינו ללא שינוי.

(7) אנו קובעים את המשך הדיון למועד שבו תהא בפנינו חוות דעתו של הממונה על עבודות שירות **ליום 12.3.15 שעה 10:00** והמערער חייב להיות נוכח בדיון.

המזכירות תמציא את העתק פסק הדין אל הממונה על עבודות שירות.

המשך הדיון בתיק ביום 12.3.15, שעה 10:00.

ניתן היום, ט"ז שבט תשע"ה, 05 פברואר 2015, במעמד הצדדים.

שמואל ברלינר, שופט עמית

כמאל סעב, שופט

יגאל גריל, שופט בכיר
אב"ד